Dosarul nr.3-2029/2023
2-23111259-12-3-02082023-1

HOTĂRÎRE
În numele Legii

06 octombrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău sediul Centru
Instanța compusă din:
Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Cazacu Grigorii
grefier Burghelea Diana

judecînd în ședință publică cauza civilă în procedura contenciosului administrativ intentată de către Pădureac Anatolie împotriva Agenției Servicii Publice, privind anularea răspunsului nr. ***** din 14.07.2023, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind restabilirea dreptului reclamantului de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere eliberat de ***** din 01.10.2015 valabil pînă la 01.10.2025 cu ***** pe numele reclamantului Pădureac Anatolie,

a c o n s t a t a t :

Argumentele participanților la proces.

Pădureac Anatolie s-a adresat cu cerere de chemare în judecată în procedura contenciosului administrativ împotriva Agenției Servicii Publice, privind anularea răspunsului nr. ***** din 14.07.2023, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind restabilirea dreptului reclamantului de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere eliberat de ***** din 01.10.2015 valabil pînă la 01.10.2025 cu ***** pe numele reclamantului Pădureac Anatolie.

În motivarea cererii a invocat faptul că, la data de 26.12.2018 prin sentinţa Judecătoriei Drochia sediul Rîscani, Pădureac Anatolie a fost recunoscut vinovat de săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.2641 alin.(1) Cod Penal şi în baza acestei legi, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime 800 (opt sute) unităţi convenţionale, ceea ce constituie 40000 (patruzeci mii) lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Pentru pronunţarea acestei sentinţe instanţa de fond a reţinut, că la 09.03.2018, aproximativ pe la orele 02:20, Pădureac Anatolie acţionând intenţionat, conştientizând caracterul social-periculos al acţiunilor de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică şi consecinţele care pot surveni, încălcând prevederile art. 14 lit.a) al Regulamentului circulaţiei rutiere, conform căruia „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influenţa drogurilor sau altor

substanţe contraindicate, sub influenţa preparatelor medicamentoase, care provoacă reducerea reacţiei, de natură să-i afecteze capacitatea de conducere", a condus în stare de ebrietate automobilul de model „Mercedes Vito" şi deplasându-se pe traseul M-5, în apropierea satului Recea, a fost stopat de Regimentul de patrulare „Nord", care având o bănuială rezonabilă că, eu conduceam automobilul în stare de ebrietate alcoolică, m-au supus controlului alcoolscopic cu aparatul „Drager", constatându-se că, în vaporii de aer expiraţi se conţine alcool în cantitate de 0,86 mg/1.

Relevă că prin decizia Curţii de Apel Bălţi din 11.12.2019 recursul a fost respins cu menţinerea în vigoare a sentinţei primei instanţe, astfel executând pedeapsa principală, pedeapsa complementară 3 ani - privarea dreptului de a conduce mijloace de transport de asemenea a fost executată integral si eu am fost exclus de la evidentă.

Menționează că la expirarea termenului de trei ani (privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport) s-a adresat în mod oral la ASP Bălţi cu solicitarea de a-i restitui permisul de conducere, unde i s-a comunicat, că îi este anulat dreptul de a conduce mijloace de transport şi pentru careva informaţii urmează să se adreseze la Agenția Servicii Publice (ASP) Chisinău.

Declară că astfel, la 07.07.2023 s-a adresat la ASP cu cerere prealabilă în care a solicitat restabilrea dreptului său de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere.

Iar la 17.07.2023 prin comunicarea directorului adjunct al Agenţiei Servicii Publice a Republicii Moldova Iurie Cristea, ***** i s-a refuzat în satisfacerea cererii prealabile privind restabilrea dreptului meu de a conduce mijloace de transport şi validarea permisului de conducere.

Declară că cu refuzul în cauză nu este de acord considerându-l unul ilegal şi neîntemeiat, din următoarele considerente, astfel cu toate că permisul de conducere nu i-a fost ridicat de facto, urmează ca să fie restabilit în dreptul de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului meu de conducere, care este un act de proprietate.

Menționează că reieşind din cerinţele art. 651 alin. (2) Cod Penal, introdus prin Legea nr.138 din 19.07.2018, privarea dreptului de a conduce mijloace de transport se aplică de instanţa de judecată pe termen de la 1 la 5 ani. Alin. 3 din aceeaşi normă stabileşte că anularea dreptului de a conduce mijoace de transport se aplică de instanţa de judecată, cu redobîndirea ulterioară a permisului de conducere în modul stabilit de lege.

Pornind de la principiul neretroactivităţii legii penale stabilit de art. 10, 10^1 Cod Penal şi în temeiul art. 7 CEDO, legea care înrăutăţeşte în careva mod situaţia condamnatului (inculpatului) nu poate fi aplicată.

Relevă că avînd în vedere că la momentul comiterii faptei de către Pădureac Anatolie la 09.03.2018 legea penală care prevedea că redobîndirea dreptului poate avea loc doar în modul stabilit de Lege, nu poate fi aplicată ultimului, şi instanţa de judecata a stabilit cert în calitate de pedeapsă complementară- privarea dreptului pe termen de 3 ani, dar nu anularea dreptului),

Pădureac Anatolie a ispăşit pedeapsa aplicată, ultimul este în drept să-şi restabilească dreptul suspendat temporar (doar pe 3 ani), prin restabilirea dreptului de a conduce şi

validarea permisului său de conducere,eliberat de către ***** la 01.10.2015 şi valabil până la 01.10.2025 sub ***** fără aplicarea procedurii de redobîndire a deptului, permisul fiind valabil.

Susține că Pădureac Anatolie a fost privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

Menționează că în accepţiunea art.65 din Codul penal, privarea de dreptul de a ocupa anumite funcţii sau de a exercita o anumită activitate constă în interzicerea de a ocupa o funcţie sau de a exercita o activitate de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul la săvîrşirea infracţiunii.

Declară că în lumina art. 65 din Codul penal (introdus prin Legea nr. 138 din 19 iulie 2018, în vigoare din 14 decembrie 2018), privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport sau anularea acestui drept constă în interzicerea conducerii oricărui tip de mijloc de transport pe drumurile publice. Privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată de instanţa de judecată pe un termen de la 1 la 5 ani.

Anularea dreptului de a conduce mijloace de transport poate fi aplicată de instanţa de judecată, cu redobîndirea ulterioară a permisului de conducere, în modul stabilit de lege. Fapta penală incriminată (art. 264^1 din Codul penal) lui Pădureac Anatolie a avut loc 09.03.2018, la acest moment se prezumă cunoaşterea de către Pădureac Anatolie a exigenţelor legale impuse conduitei sale, precum şi a consecinţelor ce survin în rezultatul nerespectării lor.

Susține că din perspectiva jurisprudenţei CtEDO, legea trebuie să fie accesibilă persoanei în cauză şi să fie previzibilă sub aspectul consecinţelor sale (a se vedea şi Hotărârea Amann împotriva Elveţiei).

Menționează că în sensul Convenţiei, o normă juridică trebuie să îndeplinească două condiţii suplimentare: să fie accesibilă oricărei persoane, lucru care se realizează, de regulă, prin publicare; să fie enunţată cu claritate, astfel încît orice persoană să poată, în mod rezonabil, să îşi conformeze conduita cunoscînd consecinţele juridice ale faptelor sale, iar această ultimă condiţie nu este îndeplinită, spre exemplu, atunci cînd norma legală nu prevede cu suficientă claritate condiţiile în care autorităţile statale pot să ia o anumită măsură, precum şi mijloacele de verificare a îndeplinirii condiţiilor, iar în lipsa unor garanţii procedurale, simpla existenţă fizică a normei legale nu este suficientă pentru a fi calificată drept lege, în sensul Convenţiei.

Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate - accesibilitate, previzibilitate şi claritate norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încît să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale şi să prevadă, în mod rezonabil, în funcţie de circumstanţele cauzei, consecinţele acestei conduite.

Relevă că în caz contrar, cu toate că legea conţine o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situaţia dată, persoana poate pretinde că nu-şi cunoaşte drepturile şi obligaţiile. Sub auspiciul legii penale, persoana privată de un drept îşi redobândeşte, automat, prin efectul legii, dreptul său, la expirarea termenului prohibitiv instituit de legislator şi aplicat de instanţa de judecată.

Declară că privarea de drept nu trebuie confundată cu însăşi obiectul material ce conferă acest drept - permisul de conducere, or, persoana poate să nu deţină la momentul comiterii faptei penale actul corespunzător. Din această optică, ceea ce interesează legislatorul este dreptul şi nu documentul ce conferă acest drept (cu excepţia în care documentul reprezintă per se corp delict), astfel în speţă, autorităţile statale l-au deposedat de dreptul de a conduce întru asigurarea executării pedepsei complementare - privarea de dreptul de a conduce autovehicule.

Iar la expirarea termenului pedepsei complementare nu i-a fost validat permisul de conducere şi repunerea în dreptul de a conduce mijloace de transport, având în vedere necesitatea respectării unor condiţii implementate post factum.

Susține că la momentul săvârşirii faptei penale, nu i-au fost impuse prin acte normative, condiţionalităţi în redobândirea dreptului de care a fost privat, astfel cu titlu de principiu, actele normative generează efectele de rigoare pentru viitor, din momentul adoptării şi publicării lor, până la desfiinţarea lor în modul şi condiţiile prescrise de lege.

Menționează că principiul neretroactivităţii legii este consacrat atât în Codul de procedură penală, Constituţia Republicii Moldova cât şi în tratatele în domeniul vizat la care Republica Moldova este parte. Art.7 interzice în mod absolut aplicarea retroactivă a dreptului penal atunci când se face în dezavantajul persoanei în cauză [Del Rio Prada împotriva Spaniei (MC), pct. 116; Kokkinakis împotriva Greciei, pct. 52]. Principiul neretroactivităţii legii penale se aplică atât dispoziţiilor care definesc infracţiunile [Vasiliauskas împotriva Lituaniei (MC), pct. 165-166], cât şi celor care stabilesc pedepsele (Jamil împotriva Franţei, pct. 34-36; M. împotriva Germaniei, pct. 123 şi 135-137; Gurguchiani împotriva Spaniei, pct. 32-44). Chiar şi după pronunţarea unei pedepse definitive sau în timpul executării acesteia, interzicerea retroactivităţii pedepselor împiedică legiuitorul, autorităţile administrative sau instanţele să redefinească retroactiv şi în defavoarea condamnatului întinderea pedepsei impuse [Del Rio Prada împotriva Spaniei (MC). Principiul neretroactivităţii este ignorat atunci când se aplică retroactiv dispoziţii legislative unor fapte săvârşite înainte de intrarea în vigoare a acestor dispoziţii.

Invocă că în speţă, trebuie constatat că anularea permisului a fost consecinţa directă şi previzibilă a condamnării penale a reclamantului. într-adevăr, Curtea constată că, deşi anularea litigioasă a fost hotărâtă de o autoritate administrativă, ea nu a intervenit decât ca urmare a condamnării definitive pronunţate de judecătorul penal şi fără deschiderea unei noi proceduri. Desigur, Curtea observă că Hotărârea din 12 decembrie 2001 a Curţii Supreme de Justiţie pare să contrazică prevederile art. 42 § 2 din Decretul nr. 328/1966 referitoare la determinarea dacă condamnarea penală atrăgea sau nu anularea automată a permisului, însă, în orice caz, strânsa legătură dintre cele două sancţiuni determină Curtea să concluzioneze că anularea în discuţie se aseamănă cu o pedeapsă complementară condamnării penale, din care face parte integrantă (a se vedea, mutatis mutandis, R.T., citată mai sus, şi Nilsson, citată mai sus). Dorinţa legiuitorului de a disocia anularea permisului de pedeapsa principală pronunţată de judecătorul penal, încredinţând-o poliţiei locale, nu îi poate schimba natura (a se vedea, mutatis mutandis, Malige, citată mai sus, p. 2.936, § 39).

Indică că privarea de dreptul de a conduce autovehicule, fiind o pedeapsă penală, a fost împovărată cu noi condiţionalităţi inexistente la momentul aplicării ei faţă de Pădureac Anatolie, în asemenea manieră autorităţile statale într-o formă inadmisibilă le-au aplicat retroactiv în raport cu ultimul.

Invocă că de altfel, instanţa de judecată la privarea dreptului de a conduce autovehicule, cu excepţia instituirii unui termen dilatoriu de 3 ani, nu a impus alte exigenţe, inclusiv la scurgerea acestui termen şi remedierea dreptului privat. Astfel, Agenţia Servicii Publice, urma ca la scadenţa termenului de 3 ani să îl repună în acest drept cu validarea permisului de conducere, dar nu anularea lui.

Prin urmare luând în considerare faptul că, originalul permisului de conducere eliberat de către ***** la 01.10.2015 şi valabil până la 01.10.2025 sub ***** pe numele lui Pădureac Anatolie, nu a fost ridicat la momentul comiterii infracţiunii şi există în natură, unica modalitate de restabilire o constituie validarea actului respectiv, conduită ce i se incumbă Agenţiei Servicii Publice, a cărei refuzuri după cum s-a evidenţiat supra, sunt ilegale şi pasibile anulării.

Declară că conform art.11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art.31 Cod Administrativ, actul administrativ individual şi operaţiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Art.39 din Codul administrativ - accesul liber la justiţie, art.5 Cod Administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Astfel menționează că, răspunsul la cerere inclusive la cererea prelabilă constituie act administrativ individual defavorabil pentru petiţionar, care conform art.10 alin. (1) Cod Administrativ, poate fi orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art.118 alin.(1) Cod Administrativ statuează că „motivarea este operaţiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. In motivare se indică temeiurile esenţiale de drept şi de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa.

Acţiunea administrativă se bazează pe o decizie discreţionară cuvenită, concluzie ce se desprinde, în special, din prevederile art.137 alin. (1) Cod Administrativ, potrivit căruia autorităţile publice „trebuie” să acţioneze cu bună- credinţă în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Declară că articolul 1 Cod penal Legea penală a Republicii Moldova

(1) Prezentul cod este unica lege penală a Republicii Moldova.

(2) Codul penal este actul legislativ care cuprinde norme de drept ce stabilesc principiile şi dispoziţiile generale şi speciale ale dreptului penal, determină faptele ce constituie infracţiuni şi prevede pedepsele ce se aplică infractorilor.

(3) Prezentul cod se aplică în conformitate cu prevederile Constituţiei Republicii Moldova şi ale actelor internaţionale la care Republica Moldova este parte. Dacă există neconcordanţe cu actele internaţionale privind drepturile fundamentale ale omului, au prioritate şi se aplică direct reglementările internaţionale.

Susține că articolul 10. Efectul retroactiv al legii penale

(1) Legea penală care înlătură caracterul infracţional al faptei, care uşurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situaţia persoanei ce a comis infracţiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvîrşit faptele respective pînă la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

(2) Legea penală care înăspreşte pedeapsa sau înrăutăţeşte situaţia persoanei vinovate de săvîrşirea unei infracţiuni nu are efect retroactiv.

Articolul 101. Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive

(1) Dacă, după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare şi pînă la executarea completă a pedepsei privative de libertate, a muncii neremunerate în folosul comunităţii sau a amenzii, a intervenit o lege care prevede unul din aceste tipuri de pedeapsă, dar cu un maxim mai mic, sancţiunea aplicată se reduce la acest maxim dacă depăşeşte maximul prevăzut de legea nouă pentru infracţiunea săvîrşită.

(2) Dacă, după rămînerea definitivă a hotărîrii de condamnare la detenţiune pe viaţă şi pînă la executarea ei, a intervenit o lege care prevede pentru aceeaşi faptă numai pedeapsa închisorii, pedeapsa detenţiunii pe viaţă se înlocuieşte cu maximul pedepsei închisorii, prevăzută de legea nouă pentru acea infracţiune.

(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai pedeapsa muncii neremunerate în folosul comunităţii sau a amenzii, pedeapsa aplicată se înlocuieşte cu munca neremunerată în folosul comunităţii, dacă nu sînt interdicţii pentru aplicarea acesteia, fără a se putea depăşi maximul prevăzut de legea nouă.

Prin urmare solicită Pădureac Anatolie împotriva Agenției Servicii Publice, privind anularea răspunsului nr. ***** din 14.07.2023, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind restabilirea dreptului reclamantului de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere eliberat de ***** din 01.10.2015 valabil pînă la 01.10.2025 cu ***** pe numele reclamantului Pădureac Anatolie.

În ședința de judecată avocatul reclamantului reiterînd circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, a solicitat admiterea integrală a acțiunii.

În ședința de judecată reclamantul a susținut poziția avocatului său.

În ședința de judecată reprezentantul I.P. ”Agenția Servicii Publice” a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată din motivele invocate în referință.

Competența jurisdicțională material-teritorială. Condițiile de admisibilitate.

Analizând substanța și natura actului administrativ contestat, precum și luând în considerare localizarea sediului autorității publice care a desfășurat activitatea administrativă contestată, în virtutea art. 191 alin. (1) și art. 196 din Codul administrativ se constată competența materială și teritorială a Judecătoriei Chișinău în examinarea acțiunii de contencios administrativ dedusă judecății.

De asemenea, exigențele legale cu privire la admisibilitatea acțiunii au fost respectate de către reclamant, în special condițiile ce vizează termenul de înaintare a acțiunii în contencios administrativ și procedurii prealabile reglementate de art. 162-169, 189, 208, 209 din Codul administrativ.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în promovarea drepturilor și intereselor lor legitime, în corelare cu cadrul legal abordat supra, instanța de judecată constată cu certitudine că acesta a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni.

Primo, răspunsul ASP nr. ***** din 14.07.2023, reprezintă act administrativ individual defavorabil în accepțiunea art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, prin urmare este susceptibil controlului judecătoresc în ordinea contenciosului administrativ.

Secundo, cu referire la procedura prealabilă, instanța remarcă că, acesta a fost respectată de către reclamant.

Tertio, în acțiunea de contencios administrativ și în cadrul ședințelor de judecată, partea reclamantă a revendicat încălcarea, prin activitatea administrativă efectuată de către autoritatea publică pârâtă, a unor drepturi în sensul art. 17 din Codul administrativ.

Quatro, totodată, **nu** există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; **nu** există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată **nu** se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În acest sens, temeiuri de inadmisibilitate nu au fost identificate de către instanța de judecată, ceea ce impune incursiunea în fondul cauzei deferite judecății.

Aprecierea instanței de judecată. Cadrul normativ pertinent.

Audiind explicațiile părților, analizând cumulul probelor prezentate, sub aspectul admiterii sau respingerii cererii înaintate, în raport cu specificul pricinii, instanța de judecată consideră că, acțiunea urmează a fi *respinsă*, din următoarele considerente.

În conformitate cu **art. 2 alin. (2) din Codul administrativ**, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate

prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În concordanţă cu **art. 3 din Codul administrativ**, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu **art. 6 din Codul administrativ**, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu **art. 10 alin. (1) din Codul administrativ**, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit **art. 11 din Codul administrativ**, actele administrative individuale pot fi:

a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat;

b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia.

Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În acord cu **art. 16 din Codul administrativ**, dreptul discreţionar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreţionar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Conform **art. 21 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În consonanță cu **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform **art. 30 din Codul administrativ**, autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege. Autorităţile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situaţiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situaţii în care, în condiţiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

În acord cu **art. 165 din Codul administrativ**, cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Daca autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului.

Dacă informaţia cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conţine în actul administrativ individual sau este indicată incorect, cererea prealabilă poate fi depusă în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ ori a respingerii petiţiei.

Nulitatea unui act administrativ individual poate fi invocată şi fără obligaţia de a respecta un termen.

Conform **art. 206 din Codul administrativ**, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare);

b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare);

c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare);

d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau

e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Acţiunea în constatare prezumă existenţa unui interes îndreptăţit pentru constatarea solicitată. Acţiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul îşi poate sau şi-ar putea revendica drepturile printr-o altă acţiune prevăzută la alin.(1), cu excepţia situaţiei când se urmăreşte constatarea nulităţii unui act administrativ individual sau normativ.

În conformitate cu **art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;
c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;
d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

Instanța constată că prin sentința Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani din 26.12.2018 reclamantul Pădureac Anatolie a fost recunoscut vinovat de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (1) din Codul penal fiind stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 800 u.c. cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport după un termen de 3 (trei) ani (f.d. 25-26).

Prin decizia Curții de Apel ***** din 11.12.2019 s-a respins recursul inculpatului Pădureac Anatolie (f.d. 30).

Prin răspunsul Agenției Servicii Publice nr. ***** din 14.07.2023 s-a constatat că termenul de privare de dreptul de a conduce mijloace de transpost a expirat la 11.12.2022, iar pentru repunerea în dreptul de a conduce vehicule din categoria ”B”, urmează să susțină proba teoretică a examenului la această categorie (f.d. 15-16).

Conform ***pct. 36-40 din Regulamentul privind procedura de examinare pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule, emiterea şi valabilitatea permisului de conducere aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 181 din 23.03.2022,***

36. *Persoanele condamnate printr-o hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă cu pedeapsă penală de anulare a dreptului de a conduce vehicule, precum şi persoanele în privinţa cărora instanţa de judecată a dispus anularea dreptului de a conduce vehicule, fiind declarate inapte de a conduce vehicule de către autoritatea medicală competentă, pot redobândi dreptul de a conduce vehicule la decăderea temeiurilor prevăzute de lege, în condiţii generale, ca urmare a susţinerii probelor teoretică şi practică ale examenului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule la fiecare dintre categoriile/subcategoriile solicitate pentru redobândire.*

37. *Persoanele condamnate printr-o hotărâre judecătorească cu pedeapsă penală sau sancţiune contravenţională cu privare de dreptul de a conduce vehicule pe un termen de un an şi mai mare pot fi repuse în dreptul de a conduce vehicule, la expirarea termenului de privare, cu condiţia susţinerii probei teoretice a examenului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule la categoriile/subcategoriile de vehicule solicitate pentru repunere.*

38. Pentru admiterea la examen şi constituirea dosarului de examinare, persoana care solicită examinarea în vederea repunerii în dreptul de a conduce vehicule după un termen de privare de un an şi mai mare, precum şi persoana care solicită redobândirea dreptului de a conduce vehicule ca urmare a anulării dreptului urmează să întrunească lipsa restricţiilor menţionate la pct.4, cu excepţia restricţiilor ce urmează să fie ridicate în baza examenului solicitat, şi să prezinte la subdiviziunea competentă, suplimentar

documentelor nominalizate la pct.22 subpct.1), 2) şi 9), următoarele documente, după caz:

1) adeverinţa medicală a conducătorului de vehicul şi a candidatului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule (Formularul nr.083/e), cu excepţia cazurilor în care acest document este înscris în Sistemul informaţional automatizat "Asistenţă Medicală Primară", iar informaţia respectivă, prin intermediul platformei de interoperabilitate (MConnect), este înregistrată în Sistemul informaţional automatizat "Registrul de stat al conducătorilor de vehicule".

Pentru persoanele care solicită repunerea în dreptul de a conduce vehicule după un termen de privare de un an şi mai mare sau redobândirea dreptului de a conduce vehicule anulat ca urmare a conducerii vehiculului în stare de ebrietate produsă de alcool sau de alte substanţe, adeverinţa medicală a conducătorului de vehicul şi a candidatului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule (Formularul nr.083/e) urmează să fie datată cu cel mult 30 de zile înaintea expirării termenului de privare sau anulare.

Pentru persoanele care solicită redobândirea dreptului de a conduce vehicule anulat prin hotărâre judecătorească ca urmare a declarării inapte a acestora de către cadrele medicale abilitate, adeverinţa medicală a conducătorului de vehicul şi a candidatului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule (Formularul nr.083/e) urmează să fie datată ulterior intrării în vigoare a hotărârii judecătoreşti respective;

2) dovada frecventării programului probaţional antialcoolic şi antidrog, eliberată de către Inspectoratul Naţional de Probaţiune, pentru persoanele care solicită repunerea în dreptul de a conduce vehicule după un termen de privare sau redobândirea dreptului de a conduce vehicule anulat ca urmare a conducerii vehiculului în stare de ebrietate produsă de alcool sau de alte substanţe.

39. Persoanele sancţionate contravenţional cu privare de dreptul de a conduce vehicule pe un termen mai mic de un an redobândesc dreptul de a conduce vehicule la expirarea termenului de privare fără susţinerea examenului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule.

Pentru admiterea cererii şi constituirea dosarului de repunere în dreptul de a conduce vehicule după un termen de privare mai mic de un an, persoana urmează să întrunească lipsa restricţiilor menţionate la pct.4, cu excepţia restricţiilor ce urmează să fie ridicate conform cererii depuse de repunere în dreptul de a conduce vehicule şi la prezentarea în subdiviziunea competentă a documentelor nominalizate la pct.22 subpct.1), 2) şi 9) şi pct.38 subpct.1) alineatele întâi şi al doilea şi subpct.2), după caz.

40. Procedura de examinare în vederea repunerii în dreptul de a conduce vehicule după un termen de privare de un an şi mai mare şi a redobândirii dreptului de a conduce anulat se desfăşoară în conformitate cu Metodologia desfăşurării examenului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule şi documentarea cu permis de conducere, prevăzută la pct.24.

Astfel, pentru repunerea în dreptul de a conduce autovehiculele din categoria B, reclamantul urmează să susţină examenul la proba teoretică.

Totodată, conform ***art. 7 alin.(5) al Legii privind controlul şi prevenirea consumului abuziv de alcool, consumului ilicit de droguri şi de alte substanţe psihotrope nr. 713-XV din 06.12.2001,***

(5) Conducătorii mijloacelor de transport depistaţi în stare de ebrietate la volan şi care au fost privaţi de dreptul de a conduce mijloace de transport prin hotărîrea instanţei de judecată sînt obligaţi să frecventeze programul probaţional antialcoolic şi antidrog stabilit de către consilierul de probaţiune. Programul probaţional se efectuează contra plată în modul stabilit de Guvern.

Potrivit pct. 6 al Hotărârii Guvernului cu privire la măsurile de prevenire a conducerii mijloacelor de transport în stare de ebrietate nr. 1434 din 07.11.2002,

6. Conducătorii mijloacelor de transport, depistaţi în stare de ebrietate la volan, care au fost privaţi sau cărora li s-a anulat dreptul de a conduce mijloace de transport prin hotărîrea instanţei de judecată, sînt obligaţi să frecventeze programul probaţional antialcoolic şi antidrog stabilit de către consilierul de probaţiune, acoperind personal cheltuielile implementării programului probaţional.

În circumstanţele expuse mai sus, instanța conchide că, în corespundere cu cerinţele legislaţiei nominalizate supra, reclamantul este în drept să înainteze Agenţiei Servicii Publice o cerere privind repunerea în dreptul de a conduce mijloacele de transport şi eliberarea permisului de conducere, însă cu condiția respectării prevederilor ***pct. 36-37 din Regulamentul privind procedura de examinare pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule, emiterea şi valabilitatea permisului de conducere aprobat prin Hotărîrea Guvernului nr. 181 din 23.03.2022 şi anume cu condiţia susţinerii probei teoretice a examenului pentru obţinerea dreptului de a conduce vehicule la categoriile/subcategoriile de vehicule solicitate pentru repunere.***

În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Astfel, titlul III din Codul administrativ, stabilește formalitățile și procedura pentru emiterea actelor administrative, cu indicarea condițiilor de fond și formă pentru aceasta și respectiv, sancțiunea ce survine în cazul nerespectării acestora. Așa fiind, unul din elementele de bază ale actului administrativ, este motivarea, precum și obligativitatea explicării căilor de atac (art. art. 118, 120, 124 din Codul Administrativ).

Conform art. 118 Cod Administrativ, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. Această definiție impune expres necesitatea motivării actului administrativ, indiferent de norma în baza căreia se emite acesta, fără să implice careva elemente de interpretare.

Prin urmare, instanța judecătorească conchide că răspunsul nr. ***** din 14.07.2023, este legal în fond, emis cu respectarea condițiilor de legalitate/valabilitate stabilite de lege, fiind motivate și conținând informații obligatorii impuse de lege, iar temeiurile invocate de către reclamant întru anularea actelor administrative contestate, nu

atinge nivelul minim pentru a fi considerate de către instanța de judecată ca temeiuri suficiente pentru anularea actului contestat în prezenta speță.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, nici unul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ contestat, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulabilitate sau de nulitate a actului administrativ individual defavorabil, or, actele administrative contestate sunt emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

Potrivit ***art.224 alin.(1) lit.f) din Codul administrativ***, examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sînt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit. a)–e).

În lumina celor menționate, instanța consideră că argumentele invocate în suportul acțiunii nu sunt susceptibile să determine anularea răspunsului nr. ***** din 14.07.2023, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind restabilirea dreptului reclamantului de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere eliberat de ***** din 01.10.2015 valabil pînă la 01.10.2025 cu ***** pe numele reclamantului Pădureac Anatolie. Or, de către autoritatea publică pîrîtă a fost respectată procedura de emitere a actului administrativ care fiind emis în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței, instanța nu a constatat admiterea a careva abateri la emiterea actelor administrative individuale defavorabile emise în privința reclamantului, legalitatea acestuia nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii reclamantului nu există.

În rezultat instanța va respinge ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Pădureac Anatolie împotriva Agenției Servicii Publice, privind anularea răspunsului nr. ***** din 14.07.2023, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind restabilirea dreptului reclamantului de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere eliberat de ***** din 01.10.2015 valabil pînă la 01.10.2025 cu ***** pe numele reclamantului Pădureac Anatolie.

Raționamentele judecătorului reliefate supra derivă inter alia din decizia Curții de Apel Chișinău nr. 3a-26/24; (2-23030545-02-3a-11012024) din 18.06.2024 pe cauze similare.

conform art. art. 224, 225 din Codul Administrativ nr. 116 din 19.07.2018 (în vigoare din 01.04.2019), instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Cererea de chemare în judecată depusă de către Pădureac Anatolie împotriva Agenției Servicii Publice, privind anularea răspunsului nr. ***** din 14.07.2023, obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil privind restabilirea dreptului reclamantului de a conduce mijloace de transport cu validarea permisului de conducere eliberat de ***** din 01.10.2015 valabil pînă la 01.10.2025 cu ***** pe numele reclamantului Pădureac Anatolie, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărîrea poate fi contestată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Centru.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Cazacu Grigorii